

rere, der er kvalificerede, eller eventuelt 20 Forskolelærerinder, som maaske ogsaa er kvalificerede. Jeg har aldrig set Mage til, aldrig set en Anmærkning til Rigsdagen, i hvilken der er saa ringe Oplysning om en Ting som den, den højtærede Minister her giver med Hensyn til sine Planer for Forskolelærerinderne.

Men den højtærede Minister er endnu meget mere ubegribelig i et andet Spørgsmaal. Den højtærede Minister siger nemlig i sin Anmærkning, at Fjernstileskrivningen for Realskolelærere bør opgives, fordi der kun har meldt sig 16 kvalificerede Ansøgere. Lad os nu se lidt paa denne Sag. Det er rent saglige Betragtninger, jeg anstiller. Dette Kursus er oprettet efter de danske Realskolers egen Anmodning, fordi Undervisningsministeriet en Gang paalagde Lærerne at skrive engelske og tyske Stile med deres Elever. Dette erklærede Lærerne sig ude af Stand til og bad derfor om at faa et Kursus. Jeg gik ind paa at lede et saadant Kursus, skønt det ikke vedrører Lærerhøjskolen, og det er kommet i Gang. Nu søges det af 16 kvalificerede, siger Ministeren, og saa vil Ministeren ophæve det! Jeg gad dog vide med hvilken Begrundelse, selv om der kun var to kvalificerede; for hvis der er to Lærere i fremmede Sprog, som selv erkender ikke at kunne undervise paa fyldestgørende Maade i engelsk eller tysk Stil, er de saa ikke kvalificerede til at faa en Undervisning, der hjælper dem til at gøre Fyldest? Jeg vil nok spørge den højtærede Minister, om Ministeren vil levere Børn til en saadan Undervisning, naar Læreren selv erkender, at han ikke er kvalificeret til at give den. Det forekommer mig, at saa længe der er en Lærer ved Realskolen, der selv mener, at han ikke er i Stand til at give denne Undervisning paa fyldestgørende Maade, saa længe bør Kursuset opretholdes. Men jeg kan tænke mig, at den højtærede Minister er kommet til sit Standpunkt ud fra et skævt Ræsonnement. Ministeren har maaske tænkt, at det koster for meget i Forhold til, hvad der kommer ud af det, men det koster jo ikke mere end de faa Kroner, der gives for at rette hver enkelt Opgave, der skrives. Videnskabsmændene faar den beskedne Sum af 5 Kr. for at rette en stor Opgave i et fremmed Sprog, og det er jo saa meget desto billigere, naar der kun er 16 i Stedet for 50, og hvis Ministeren skulde faa Ret i, at det synker til 2, hvis vi er saa lykkelige kun at have to Lærere, der ikke magter den Opgave uden Hjælp, saa koster det ikke mere end 2 Gange 5 Kr. Gange det Antal Opgaver, der skrives.

Jeg kan ikke se, der er Logik i Ministerens Standpunkt.

Men saa fortsætter den højtærede Minister med sine Svingninger, for i Fjor vilde han ikke tillade Fjernstudium paa Statens Lærerhøjskole. Nu vil Ministeren gøre det muligt, men uden Anvisning af Penge. Hvis der skal være Fjernstudium, vil Ministeren nu have, at Pengene skal tages fra Aarskursuset uden i Forvejen at have Anelse om, om der overhovedet bliver nogle Penge, altsaa maa jeg gaa ud fra, at det er Ministerens Tanke, at Ministeriet i sin Bekendtgørelse vil gøre det muligt for Landets Lærere at søge det, og naar saa 100 Lærere har søgt, skal de have søgt forgæves, fordi det eventuelt viser sig, at alle Pengene bruges paa Aarskursuset. Hvis det nu drejede sig om store Summer, kunde jeg forstaa en saadan Fremgangsmaade, men alt, hvad der skal til, for at hver af 80 studerende — jeg tager det Tal, fordi det ligger nær ved det Tal, der var i Fjor — skal kunne skrive 5 Opgaver i Aarets Løb, er en ekstra Sum paa 5 000 Kr. Nu har Staten efter Ministeriets Mening Raad til at forhøje Militærudgifterne med 4 Mill. Kr., monstro den saa skulde være saa fattig, at den maa nægte den danske Lærerstand Muligheden for et Fjernstudium, som Lærerne selv anser for værdifuldt, fordi der ikke i Statskassen skulde være 5 000 Kr. til Raaighed for et saadant Formaal?

Se, ærede Medlemmer, det var Ministerens Planer angaaende disse Ting. Men nu kommer den mest mærkværdige af alle Planerne. Den højtærede Minister stillede sig nemlig i Fjor uvenligt overfor mit nøje gennemtænkte Forslag om at give den danske Lærerstand Adgang til et 2det Aars Kursus paa Statens Lærerhøjskole; det er noget, man forgæves har arbejdet paa i 15—20 Aar. Jeg fandt en Udvej, og den tidligere højtærede Minister var enig med mig i min Plan. Den nuværende højtærede Minister kunde ikke godkende den Plan, men nu kommer der en Plan, og den gaar ud paa, hvis der er Penge tilovers, at lave et fortsættende Aarskursus i eet af Sprogene Engelsk eller Tysk. Ja, hvorfor nu netop i et af de to Sprog med Forbigaaelse af Fransk, der er det sværeste? Dernæst, hvorfor kun i eet Sprog? Hvis nemlig nu en Lærer ønsker at søge Aarskursus i et af disse Sprog — jeg gaar ud fra, at Ministeriet paa Forhaand maa tage Stilling til, hvilket af dem det skal være, for ellers er det hele overhovedet ikke noget værd. Men hvis nu en Lærer søger et 2det